

Haití i el problema del mal

Dll, 1/02/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

La pregunta se'm va plantejar de sobte, ràpida, inesperada: "Quina explicació té el que ha passat a Haití?" La meua resposta va ser igualment ràpida: "No n'hi ha cap". Malgrat que alguns dirien que aquesta resposta és massa contundent, crec que és així. Evidentment, es poden fer consideracions que la facin més digestible. Es pot parlar del pecat. De la caiguda. Que els homes vam decidir de seguir un camí independent de Déu i això va produir tot una sèrie de mals. És a dir, plantejar l'explicació del Gènesi, encara que no és tal explicació. Queden masses punts foscos, sense aclarir. També es pot apel·lar a l'esperança i al més enllà. Aquesta vida no és tota la vida i la visió d'Isaïes del món messiànic, final, inclou frases com: "No s'hi sentirà mas més cap plor ni cap crit de dolor. Ja no hi haurà nadons que visquin pocs dies, ni adults que no arribin a una llarga vellesa... no treballaran en va, no infantaran per a veure morir els fills... (Is 65,19ss). El món final redreça els errors, les tragèdies i les mancances del món present. Però, en realitat, la qüestió no queda mai resolta per a nosaltres aquí i ara.

El fet de les grans desgràcies que succeeixen al nostre món és un capítol més del gran problema de l'existència del mal. Per què sofrim? El sofriment forma part importantíssima de la nostra vida. Un percentatge ben alt del temps que vivim el podríem classificar com de sofriment. Sofrim de molt diferents maneres: per les malalties, les condicions climàtiques, els problemes personals, les ferides. Tot això ens afeixuga i ens carrega la vida. A vegades se'ns fa insuportable. Senyor, per què? I el sofriment que més ens afecta és, sense cap dubte, el dels nens, tan innocents, tan indefensos, tan petits...!

La Bíblia no dóna mai una explicació del per què de l'existència del mal. Senzillament és allí. En el passatge clàssic del llibre del Gènesi (cap 2) apareix sota la figura simbòlica d'una serp, portant als homes a l'enemistat amb Déu, a la desobediència, al sofriment i a la mort. I nosaltres no ens podem donar explicacions fictícies que ens deixin satisfets. Aquesta vida és així. No la podem disfressar ni podem tampoc amagar els seus terribles aspectes foscos i durs. És la vida de la imperfecció, del sofriment i de la mort, malgrat totes les coses maques i lluminoses que també hi podem trobar.

Una cosa sí queda molt clara a la Bíblia i és la relació estreta entre les diferents formes de mal que hi trobem: el pecat, el dolor, la mort. No hi ha mai una llei de retribució exacta com nosaltres voldríem. No hi és allò de "qui la fa la paga". Tampoc allò altre d'un nen que ha nascut cec pel pecat dels seus pares. Tampoc que la persona creient i fidel tindrà una vida fàcil i allunyada del mal. Però és evident que el pecat, la desgràcia, el dolor i la mort estan estretament units i entrellaçats. No els podem separar. Són causes i efectes, però sense relació directe. Per tant, quan la Bíblia parla de salvació, parla de renovació de totes les coses. No solament del més enllà, sinó també del present. El seguiment de l'ensenyament de Jesús no resoldrà tots els problemes humans de forma automàtica, però ens portarà a alleujar el dolor i els mals de la vida.

Quina ha de ser la nostra actitud davant de l'existència d'un mal que se'ns fa tant costa amunt d'acceptar? La mateixa de Jesús. No es va dedicar a tractar d'explicar la seva existència, sinó a lluitar, amb totes les seves forces, contra tota mena de

mal, tant el físic com el moral o espiritual. Aquesta és la nostra missió al costat de tots aquells que sofreixen i, en aquesta lluita, trobarem satisfacció i plenitud.

Potser hi ha una altre cosa que hauríem de considerar i és l'actitud que es dona entre els no cristians que tracten de justificar la seva incredulitat demanant-nos explicacions del que passa al nostre món. Que les donin ells! El problema és encara més greu per a ells que per a nosaltres, ja que no solament no tenen explicació del mal, sinó tampoc del bé. Nosaltres no pretenem pas de tenir totes les respostes. Tenim respostes de futur. Les de Crist. Tenim respostes de salvació i de vida. Tenim la gran resposta del bé, com objectiu final de tota vida. I això és el que importa. No es tracta tant de descobrir els mecanismes foscos de la malaltia, com de la seva guarició definitiva. I a un món malalt va venir Jesús i ens va oferir un camí de solidaritat entre els homes per pal·liar els nostres mals, i un camí de vida en Ell per a vèncer, fins i tot, la mort.